C:\Users\Plazma\Desktop\304\Block_Lawrence-Ehrengrafova_alternativa.pdb

PDB Name: Block L. Ehrengrafova alternati
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK
EHRENGRAFOVA ALTERNATIVA

"Největší smůla je," pravil Ehrengraf, "že zřejmě máme svědka." Evelyn Throopová horlivě přikývla na souhlas. "Paní Keppnerovou."
"Hospodyni Howarda Bierstedta."
"Ona mu byla oddána. Sloužila u něj léta."
"A tvrdí, že viděla, jak jste ho střelila třikrát do prsou."
"Já vím," vzdychla Evelyn Throopová. "Neumím si představit, proč něco takového říká. Není na tom za mák pravdy."
Martin Ehrengraf se pousmál koutky úst. Už cítil, jak se rozehřívá pro svou klientku a jak ho rozjařuje vyhlídka, že bude jejím obhájcem. Velkým štěstím maličkého právníka bylo, že vždycky zastupoval nevinně obviněné, ale málokterý z nich měl stanovisko tak vyhraněné jako slečna Throopová, když šlo o její nevinu.
Ta dáma seděla na krajíčku svého železného kavalce a půvabné nohy zkřížila v kotnících. Zdála se tak dokonale vyrovnaná, že mohla sedět téměř kdekoli, jenom ne ve vězeňské cele, kvůli obvinění z vraždy svého milence. Podle úředního záznamu jí bylo čtyřicet šest let. Ehrengraf by jí hádal o víc než deset let méně. Nebyla bohatá - Ehrengraf si jako většina právníků potrpěl na klienty zámožné -, ale její zjev byl oslnivý. To se jevilo nejen na jejích skvěle tvarovaných lícních kostech, ale také v sebejistotě hodné vévodkyně.
"Vím jistě, že přijdeme na kloub té pomluvě paní Keppnerové," pravil jemně. "Co kdybychom si teď probrali, co se vlastně událo?"
"Jistě. Byla jsem ten večer doma, když Howard volal. Byl rozmrzelý a chtěl mě vidět. Jela jsem do jeho domu. On nám oběma udělal pití a pořád přecházel sem tam. Byl hrozně rozrušený."
"Kvůli čemu?"
"Leona chtěla, aby se s ní oženil. Leona Weybrightová."
"Ta autorka kuchařských knih?"
"Ano. Howard nebyl typ muže na ženění, a dokonce ani na vztah s jednou partnerkou. Věřil na to, že se má měřit dvojím metrem, a netajil se tím. Od svých žen očekával věrnost, kdežto sobě vyhrazoval právo na nevěru. Pokud chtěla mít žena známost s Howardem Bierstedtem, musela to akceptovat."
"Jako jste to akceptovala vy."
"Jako já," souhlasila Evelyn Throopová. "Leona zřejmě předstírala, že to přijímá, ale vyrovnat se s tím nemohla, a Howard nevěděl, co si s ní počít. Chtěl, aby se rozešli, ale bál se možných následků. Myslel, že by se mohla pokusit o sebevraždu, a on nechtěl mít na svědomí její smrt."
"A o tom všem debatoval s vámi."
"Ano. Často se mi svěřoval ohledně svého poměru k Leoně." Evelyn Throopová si dovolila úsměv. Já jsem v jeho životě hrála velmi důležitou úlohu, pane Ehrengrafe. Myslím, že by si byl vzal mne, kdyby k tomu byl nějaký důvod. Byla jsem jeho skutečnou důvěrnicí. Leona byla jen jednou z dlouhé řady milenek."
Ehrengraf přikývl. "Podle obžaloby," řekl opatrně, "jste na něj naléhala, aby se s vámi oženil."
"To není pravda ani v nejmenším."
"Bezpochyby." Usmál se. "Pokračujte."
Žena vzdychla. "Už toho mnoho nezbývá. Sel do vedlejší místnosti udělat nám další nápoje. Pak se ozvala střelná rána."
"Myslel jsem, že rány byly tři."
"Snad byly. Já si jen pamatuji, jaký to udělalo hluk. Bylo to tak děsivé. Hned jsem tam letěla a viděla ho na podlaze, revolver vedle jeho natažené ruky. Asi jsem se sehnula a tu zbraň sebrala. Nepamatuji se, že bych to udělala, ale musela jsem, protože jako další si uvědomuji, že jsem stála a revolver držela." Evelyn Throopová zavřela oči, patrně překonána tou vzpomínkou. "Pak se tam objevila paní Keppnerová - myslím, že vykřikla a běžela zavolat policii. Já jsem tam chvíli jen tak stála a potom jsem si podle všeho sedla na židli a čekala na policisty, až přijdou a řeknou mi, co mám dělat."
"A oni vás odvezli sem a zavřeli do cely."
"Ano. Já z toho byla úplně zdrcená. Nedovedla jsem si představit, proč to udělali, až se ukázalo, že paní Keppnerová odpřisáhla, že mě viděla, jak střílím na Howarda." Ehrengraf chvíli zdvořile mlčel. Pak řekl: "Vypadá to, že zjistili něco, co podání paní Keppnerové podpořilo."
"Jak to myslíte?"

"Ta zbraň," pokračoval Ehrengraf, "revolver ráže.32. Myslím, že byla registrována na vaše jméno, viďte?"
"Byla to moje zbraň."
"Jak se tedy dostala k panu Bierstedtovi?"
"Přinesla jsem mu ji."
"Požádal vás o to?"
"Ano. Když jsme telefonovali, výslovně mě prosil, abych mu zbraň přinesla. Říkal něco v tom smyslu, že se chce bránit lupičům. Nikdy by mě nenapadlo, že by se chtěl zastřelit."
"Ale udělal to."
"Muselo to tak být. Byl rozrušený kvůli Leoně. Snad se cítil vinen nebo nevěděl, jak by Leonu ušetřil bolesti."
"Nedělal se parafinový test?" uvažoval nahlas Ehrengraf. "Vzpomínám si, že na ruce pana Bierstedta nebyly žádné nitrátové částečky, což by nasvědčovalo, že krátce před smrtí z té zbraně nestřílel."
"Já těm testům pořádně nerozumím," připustila Evelyn Throopová. "Ale slyšela jsem, že nejsou absolutně průkazné."
"A policie testovala i vás," pokračoval Ehrengraf.
"Je to tak?"
"Ano."
"A na vaší pravé ruce nitrátové částečky našli."
"Samozřejmě. Střílela jsem z té zbraně, než jsem ji vzala s sebou k Howardovi. Nepoužila jsem ji už strašně dlouho, od té doby, co jsem s ní naposledy zacházela na střelnici, tak jsem ji vyčistila, a abych se ujistila, že je v pořádku, na zkoušku jsem z ní cestou k Howardovi vystřelila."
"Na střelnici?"
"To by bylo příliš z ruky. Zastavila jsem prostě někde za městem a párkrát vystřelila."
"Aha."
"To všecko jsem samozřejmě na policii řekla."
"Samozřejmě. Předtím, než vám dělali ten parafinový test?"
"Po tom testu. Já jsem si v rozrušení na tenhle detail vůbec nevzpomněla, ale oni mi udělali ten test a říkali, že je jasné, že jsem z revolveru střílela, a v tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem zastavila auto, několikrát vystřelila a pak jela dál k Howardovi."
"Kde jste zbraň dala panu Bierstedtovi."
"Ano."
"Načež on si ji po určité době vzal s sebou do jiné místnosti a vpálil si tři kulky do srdce," zamručel Ehrengraf. "Váš pan Bierstedt vypadá jako jeden z nejrezolutnějších sebevrahů, co lidská paměť sahá."
"Vy mi nevěříte."
"Ale věřím. Totiž věřím vám, že jste pana Bierstedta nezastřelila. Jestli ovšem zemřel skutečně vlastní rukou nebo ne, o tom vy ani já svědčit nemůžeme."
"Ale jak jinak by mohl zemřít?" Žena přimhouřila oči. "Pokud se skutečně nebál lupičů a jednoho z nich vedle nepřistihl. Ale neslyšela bych potom nějakou potyčku? Byla jsem samozřejmě v druhé místnosti a dost daleko, hrála hudba a já přemýšlela o jiných věcech."
"Nepochybuji, že to tak bylo."
"A možná paní Keppnerová viděla, jak lupič střílí po Howardovi, a pak omdlela, či co. To je přece možné, ne?"
"Velice dobře je to možné," ujistil ji Ehrengraf.
"Mohla se probrat, když já už v místnosti byla a držela ten revolver, a jí se celá událost spojila v jedno. Nepamatovala si, že omdlela, a tak skutečně mohla uvěřit, že mě viděla Howarda zabíjet, přestože vlastně viděla něco úplně jiného."
Evelyn Throopová formulovala svou teorii hledíc do prázdna, a teprve teď upřela zrak na maličkého advokáta. "Tak se to přece mohlo stát, ne?"
"Mohlo se to stát přesně tak," usoudil Ehrengraf. "Mohlo se to stát nesčíslnými způsoby. Ach, slečno Throopová," právník si zamnul ruce, "to je na tom právě to krásné. Žaloba má libovolné množství alternativ, ale oni je prostě nevidí. Dejte policii takzvaně jasný případ a ta dál nepátrá. Jejím úkolem není zkoumat alternativy. Naproti tomu naším úkolem, slečno Throopová, je nejenom najít nějakou alternativu, ale alternativu ideální. Tím způsobem vás dostaneme na svobodu."
"Vypadáte hodně sebevědomě, pane Ehrengrafe."
"To také jsem."
"A nepochybujete o mé nevině."
"Ani v nejmenším. Naprosto."
"To mě blaží," prohlásila Evelyn Throopová. "Dokonce věřím, že mě dostanete na svobodu."
"Pevně na to spoléhám," potvrdil Ehrengraf. "A teď, zbývá nám ještě něco, co bychom měli v tuto chvíli projednat?"
"Ano."
"A co by to mělo být?"
"Váš honorář," prohlásila Evelyn Throopová.
Když se Martin H. Ehrengraf vrátil do své kanceláře a posadil se za stůl, na němž vládl nepořádek kontrastující s dokonalou úpravností jeho zevnějšku, uvažoval o mnoha mimořádných kvalitách své nejnovější klientky. Z bohaté zkušenosti věděl, že jeho klienti se sice nezdráhají mluvit o honorářích, ale rozhodně to nepřehánějí s iniciativou. Avšak Evelyn Throopová, majitelka očí holubicí šedi a obdivuhodných lícních kostí, byla výjimkou.
"Moje honoráře jsou vysoké," řekl jí Ehrengraf, "ale splatné jsou jen v tom případě, že jsou moji klienti osvobozeni. Pokud z této životní zkoušky nevyjdete jako člověk svobodný, bez nejmenší poskvrny, nebudete mi dlužit nic. I své

výdaje si budu hradit sám."
"A pokud budu volná?"
"Pak mi budete dlužit sto tisíc dolarů. A musím zdůraznit, slečno Throopová, že na tento honorář si budu činit nárok, ať se na svobodu dostanete jakkoli. Není vyloučeno, že ani vy, ani já vůbec nevstoupíme do soudní síně, že až budete propuštěna, bude se zdát, že jsem na tom neměl žádnou zásluhu. Přesto budu očekávat zaplacení v plné výši."
Šedé oči se pátravě zahleděly do právníkových. "Ano," řekla po chvilce. "Ano, samozřejmě. To je bezpochyby spravedlivé. Když mě propustí, nebudu se starat, jak se k tomu dospělo, že?"
Ehrengraf neřekl nic. Klienti často zpívali později jinou, ale s tím bude třeba se vypořádat, až ta situace nastane.
"Sto tisíc dolarů mi připadá rozumná suma," pravila žena dále. "Ona by asi člověku připadala každá suma rozumná, když mu jde o život a svobodu. Ovšem musím vám sdělit, že já sama žádné peníze nemám."
"Třeba vaše rodina…"
Zavrtěla hlavou. "Já znám své předky až do časů Viléma Dobyvatele a vím, že někteří Throopové si nadělali jmění lovem velryb a obchodem s Čínou, ale obávám se, že během generací se ty peníze rozkutálely. Přesto by ale neměl být pro mne problém vám honorář zaplatit."
"Skutečně?"
"Jsem Howardovou hlavní dědičkou," vysvětlila. "Viděla jsem jeho poslední vůli a z té je nesporné, že nejvřelejší city choval ke mně. Kromě malého odkazu v hotovosti pro paní Keppnerovou za dlouholeté věrné služby a kromě jeho sbírky uměleckých předmětů - a ta má velkou cenu, za to vám ručím -, která připadne Leoně, všechno ostatní má být moje. Možná že tam jsou ještě nějaké odkazy v hotovosti na dobročinné účely, ale toho není moc. Takže sice budu čekat na ověření závěti, ale určitě si budu moci půjčit na svůj perspektivní majetek a zaplatit vám honorář do několika dní po propuštění z vazby, pane Ehrengrafe."
"A ta chvíle na sebe nedá dlouho čekat," odtušil Ehrengraf.
"To je ve vašich rukou," doplnila ho Evelyn Throopová a zářivě se usmála.
Ehrengraf se usmál při vzpomínce na ten úsměv a vytvořil ze sepnutých špiček prstů na svém stole malý stan. Výjimečná žena, říkal si, bude čest vyvinout veškeré úsilí v její prospěch.
Bylo to ovšem těžké. Muž zastřelený osobní zbraní té ženy a svědkyně přísahající, že ho obžalovaná zastřelila. Těžké, to jistě, ale sotva nemožné.
Malý právník se zvrátil v křesle, zavřel oči a uvažoval o alternativách.
O několik dní později seděl Ehrengraf u stolu a četl básně Williama Ernesta Henleyho, který psal tak věrohodně o tom, že je pánem svého osudu a lodivodem své duše. Zazvonil telefon. Ehrengraf odložil knihu a zvedl sluchátko.
"Ehrengraf," pravil Ehrengraf.
Chvíli poslouchal, krátce odpověděl a sluchátko položil. Široce se usmál, vykročil ke dveřím, pak se zastavil a pohledem do zrcadla si ověřil, jak vypadá.
Kravatu měl tmavomodrou, s nenápadným vzorkem vyšitých beraních hlav. Na okamžik Ehrengrafa napadlo, že se zastaví doma a vezme si místo ní vázanku Caedmonovy společnosti, kterou nosil při svých triumfech, ale pak se podíval na hodinky a usoudil, že nebude ztrácet čas.
Když si později toto rozhodnutí připomněl, podivil se, zda nešlo o předtuchu.

"Nanejvýš pozoruhodné," pravila Evelyn Throopová. "I když jsem měla aspoň vzít v úvahu tu možnost, že paní Keppnerová lže. Vždyť jsem přece nesporně věděla, že dosvědčuje nepravdu. Ale z nějakého důvodu jsem usoudila, že se ve vší poctivosti mýlí."
"Člověk si nerad myslí o lidech to nejhorší," podotkl Ehrengraf.
"To je přesně ono, jistě. Kromě toho jsem se domnívala, že je na ni spolehnutí."
"Pan Bierstedt podle všeho také."
"A to mu bylo osudné, viďte?" Evelyn Throopová vzdychla. "Dora Keppnerová byla u něho mnoho let. Kdo mohl tušit, že ho miluje? I když předpokládám, že jejich vztah byl čistě fyzický."
"Ve zprávě, kterou zanechala, byl náznak v tom smyslu."
"A rozumím tomu tak, že se jí chtěl zbavit - propustit ji."
"Z té zprávy byly zřejmé značné duševní poruchy," konstatoval Ehrengraf. "V zápisníku, který se našel v ložnici paní Keppnerové v podkroví, jsou další poznámky, budící dojem, že buď udržovala v minulosti se svým zaměstnavatelem důvěrný poměr, nebo měla v tomto směru bujnou představivost. V posledních týdnech se zjevně chovala víc a víc způsobem pro služebnou nevhodným a buď ji pan Bierstedt hodlal propustit, nebo se toho sama obávala, a - co se stalo, to víme."
"Zastřelila ho." Evelyn Throopová se zamračila. "Musela být v místnosti, když tam on vešel, aby nám připravil další drinky. Já myslela, že si dal revolver do kapsy, ale snad jej měl pořád v ruce. Asi jej položil, když naléval pití, a ona se jej zmocnila, střelila po něm a z místnosti zmizela, než jsem tam přiběhla já." Šedé oči vyhledaly Ehrengrafbvy.
"Nenechala na zbrani žádné otisky?"
"Zřejmě měla rukavice. Měla je, i když spáchala sebevraždu. Test prokázal nitrátové částečky na pravé rukavici."
"Nemohly se tam dostat při sebevraždě?"
"To je nepravděpodobné," namítl Ehrengraf. "Ona se totiž nezastřelila, nýbrž otrávila."
"To je zlé," otřásla se Evelyn Throopová, "doufám, že zemřela rychle."
"Ano, bylo to milosrdné," odpověděl Ehrengraf. Tato žena byla lodivodem své duše a ještě spíše paní svého osudu.
A přece, uvědomil si pojednou, není Evelyn Throopová v úplné pohodě. "Byla jsem propuštěna," řekla, "což bylo ovšem samozřejmé. Jeden pán z úřadu okresního státního zástupce mi všechno vysvětlil."

"To bylo od něj laskavé."
"Nezdálo se ale, že by byl úplně spokojen. Měla jsem dojem, že ve skutečnosti není přesvědčen o mé nevině."
"Lidé věří tomu, več věřit chtějí," řekl Ehrengraf diplomaticky. "Státní žaloba se hroutí, nemá-li korunní svědkyni, a když se tato svědkyně přiznala ke zločinu sama a na potvrzení toho si vzala život, co tu záleží na tom, co si myslí nějaký zarytý okresní státní zástupce?
Důležité je, že jste na svobodě. Jste nevinna ve všech bodech obžaloby."
"Ano."
Pohlédl jí pátravé do očí. "Máte nějaký problém, slečno Throopová?"
"Ano, pane Ehrengrafe."
"Drahá dámo," spustil, "kdybyste mi chtěla sdělit…"
"Ten problém se týká vašeho honoráře."
Pan Ehrengraf se zarmoutil. Proč se od tolika klientů musí dočkat tohoto zklamání? Na začátku, když jim Damoklův meč justice visel nad hlavou, horlivě souhlasili, ať navrhl cokoli. Odstraňte meč a odstranili jste i souhlas.
Jenže tentokrát o nic takového nešlo.
"Je to krajně zarážející," pravila Evelyn Throopová. "Říkala jsem vám o podmínkách Howardovy závěti. Obrazy Leoně, pár tisíc dolarů na různé dobročinné účely, nevelká částka paní Keppnerové - předpokládám, že teď nedostane nic, viďte?"
"Sotva."
"Dobrá, to je plus. Stejně toho není moc. Zbytek, po uhrazení všech odkazů a dluhů a po zaplacení federálních daní, připadá mně."
"Tak jste mi to vysvětlila."
"Hodlala jsem vám zaplatit z toho, co dostanu, pane Ehrengrafe, a také se s vámi ráda rozdělím o každý cent, který mi připadne. Budete si za to moci koupit pár hamburgerů a mléčný koktejl."
"Tomu nerozumím."
"To ty prokleté obrazy," vyhrkla Evelyn Throopová. "Je v nich všechno jmění. Já si původně neuvědomila, kolik peněz do nich vložil ani jak rychle získávaly na ceně. Neměla jsem ponětí ani o tom, jak silně zatížil hypotékami všechno, co měl. Udělal v posledních několika měsících několik špatných investičních rozhodnutí, uvalil druhou hypotéku na dům a odprodal akcie a jiné cenné papíry. Zbylo trochu hotových peněz a určitý nemovitý majetek, ale to všecko pohltí dědická daň za obrazy v ceně několika milionů dolarů, které pak připadnou bez dalšího zatížení té potvoře Leoně."
"Tu daň musíte platit vy?"
"Nesporně," řekla trpce. "Ze základního jmění se platí daně a uhrazují dluhy. Potom jdou veškeré obrazy rovnou do rukou té nejoblíbenější kuchty Ameriky. Doufám, že se tím zadusí." Evelyn Throopová si zhluboka vzdychla a vzchopila se. "Promiňte mi ten dramatický tón, pane Ehrengrafe."
"Je úplně pochopitelný, drahá slečno."
"Nechtěla jsem takhle ztratit sebeovládání. Ale ono se mě to hluboce dotýká. Já vím, že Howard neměl v úmyslu mě vydědit a dát té ženské všechno. Nesporně chtěl dát větší díl mně a jen krutou hrou osudu to dopadlo jinak. Pane Ehrengrafe, dlužím vám sto tisíc dolarů. Tak jsme se dohodli a já se tím cítím vázána."
Ehrengraf na to neřekl nic.
"Ale nevím, jak vám je budu moci zaplatit. Zaplatím samozřejmě, co mohu a jak mohu, ale moje finanční možnosti jsou skrovné. Poctivě řečeno nemohu doufat, že do konce života ten dluh splatím."
"Milá slečno Throopová," Ehrengraf si s dojetím mimoděk sáhl na uzel kravaty. "Moje milá slečno Throopová," opakoval, "snažně vás prosím, abyste se netrápila. Znáte Henleyho, slečno Throopová?"
"Henleyho?"
"Toho básníka," vysvětlil Ehrengraf a citoval:

Nepřízné nájezdy kruté
nemohou zkrušit mne nikterak,
urputný osud svým prutem
mou hlavu zkrvaví, nesklaní však.

"William Ernest Henley, slečno Throopová. Narozen 1849, zemřel 1903. Mou hlavu zkrvaví, nesklení však, slečno Throopová. ‚Ještě jsem nezačal bojovat.' To řekl John Paul Jones, slečno Throopová, nikoli básník, nýbrž námořní kapitán z války za nezávislost, jeho city však jsou hodný básníka. ‚Věci jsou zřídka takové, jaké se zdají být, mléko sbírané chce smetanu ze sebe mít.' William Schwenk Gilbert, slečno Throopová."
"Já tomu nerozumím."
".Alternativy, slečno Throopová. Alternativy." Malý právník vyskočil, přecházel PO místnosti, gestikuloval. "Říkám vám jen to, co jsem říkal už předtím. Máme vždycky po ruce alternativy."
Šedé oči se v zamyšlení zúžily. "Vy asi myslíte, že bychom mohli tu poslední vůli zpochybnit," řekla. "To mě napadlo, ale myslela jsem, že vy se zabýváte jen trestním právem."
"To je také pravda."
"Uvažovala jsem, že bych našla jiného právníka, který by tu poslední vůli napadl na podkladě nepředvídatelných okolností. Snad byste někoho znal…"
"Ach, slečno Throopová," pravil Ehrengraf, posadil se a spojil špičky prstů obou rukou. "Vést spor o poslední vůli? Na takový spor je život příliš krátký. Advokát by neměl projevovat takový názor, já vím, ale to mu neubírá na váze.

Soudní procesy pusťte z hlavy. Podívejme se nejdřív, jestli bychom nemohli najít," na rtech mu zahrál úsměv, "Ehrengrafbvu alternativu."

Ehrengraf, v nablýskaných černých polobotkách a s bílým karafiátem v klopě, kráčel svižně po škvárové cestičce od svého auta k hlavnímu vchodu Bierstedtova domu. Svěží podzimní vzduch dodával břečťanem porostlé cihlové budově na rozlehlém prostranství zdání univerzitního prostředí. Ehrengraf si toho povšiml a dotkl se své vázanky, výrazného módního doplňku, který se honosil půl palce širokým pruhem královské modři, podél něhož se táhly dva užší pruhy, jeden zlatý, druhý velmi sytě zelený, to vše na tmavomodrém podkladě. Byla to táž kravata, kterou si málem uvázal před setkáním s klientkou před několika týdny. Doufal, že tentokrát se uplatní lépe.
Dal přednost zvonku u dveří před těžkým mosazným klepadlem a už za několik vteřin se dveře otevřely dovnitř. Stála v nich usmívající se Evelyn Throopová.
"Drahý pane Ehrengrafe," oslovila ho. "To je od vás milé, že jste za mnou přišel. Sem, do domu chudáčka Howarda."
"Který je teď domem vaším," podotkl Ehrengraf.
"Mým," přitakala. "Samozřejmě se musí odbýt právní procedury, ale dovolili mi ujmout se vlastnictví. A domnívám se, že si budu moci ten dům ponechat. Teď, když jsou obrazy moje, mohu některé z nich prodat, abych zaplatila daně a uspokojila také další nároky. Ale dovolte mi, abych vás trochu provedla. Toto je samozřejmě obývací pokoj a tady je pokoj, kde jsme s Howardem ten večer popíjeli."
"V ten osudný večer," poznamenal Ehrengraf.
"A tady je místnost, kde byl Howard zabit. Připravoval nápoje támhle na tom příborníku. Našla jsem ho ležet tadyhle. A…"
Ehrengraf zdvořile přihlížel, když mu klientka ukazovala, kde se co odehrálo. Pak šel za ní do druhého pokoje, kde dostal sklenku calvadosu.
Sobě nalila Evelyn Throopová stopku benediktýnky.
"Nač budeme pít?" zeptala se ho.
Na vaše krásné oči, pomyslel si, ale místo toho navrhl, aby přípitek určila ona.
"Na Ehrengrafovu alternativu," pronesla.
Připili si.
"Ehrengrafova alternativa," opakovala. "Když jsme se naposled viděli, nebylo mi jasné, co mám čekat. Myslela jsem si, že připravujete nějaký složitý právní manévr, snad něco, čím by se dalo vyzrát na vyděračská daňová břemena, jimiž vláda zatěžuje i sebemenší pozůstalost. Ve snu by mě nenapadlo, že se veškeré okolnosti kolem vraždy ubohého Howarda obrátí nohama vzhůru."
"Bylo to naprosto mimořádné," připustil Ehrengraf.
"Ohromilo mě, když jsem se dozvěděla, že Howarda zavraždila paní Keppnerová a že si potom sama vzala život. Dovedete si představit, jak mi teprve bylo při zprávě, že vražednicí nebyla a že nespáchala sebevraždu, ale že byla fakticky zavražděna sama."
"Život nám chystá stále nová překvapení," pravil filozoficky Ehrengraf.
"A Leona Weybrightová se nakonec smaží na vlastní pánvi. Povedené na tom je, že jsem měla od začátku pravdu. Howard se bál Leony a měl k tomu zřejmě dobré důvody. Patrně jí napsal, že si přeje, aby se přestali stýkat."
Ehrengraf přikývl. "Policie dopis našla při prohlídce jejího bytu. Ona ovšem tvrdí, že jej v životě neviděla."
"Co jiného by mohla říkat?" Evelyn Throopová si opět způsobně usrkla benediktýnky a Ehrengrafovi se zrychlil tep, když se za okrajem drobounké skleničky kmitl její růžový jazýček. "Ale jak může čekat, že jí někdo uvěří? Ona přece Howarda zavraždila, ne?"
"To se dá těžko zjistit mimo veškerou pochybnost," řekl Ehrengraf. "Předpokládá se to. Slečna Weybrightová má alibi a s tím nebude snadné pohnout. A jediná svědkyně vraždy, paní Keppnerová, už nebude moci svědčit."
"Protože ji Leona zabila."
Ehrengraf přikývl. "A to se velmi pravděpodobně zjistit dá."
"Protože dopis paní Keppnerové před sebevraždou byl padělán."
"Vypadá to tak," řekl Ehrengraf. "Je to zdařilý padělek, ale přece jen padělek. A policie zřejmě našla koncepty toho dopisu v psacím stole slečny Weybrightové. Jeden byl psán na stroji, na němž píše své kuchařské knihy. Jiné byly psány perem nalezeným v jejím stole a inkoust byl týž jako na dopise, který paní Keppnerová údajně zanechala. Některé náčrty napodobují rukopis mrtvé ženy, jiné jsou psány jakýmsi smíšeným rukopisem obou žen a jeden - v němž se zřejmě jen pokoušela formulovat text, jak si přála - je psán nesporně rukou slečny Weybrightové. To všechno jsou nepřímé důkazy, ale velmi sugestivní."
"A objevily se ještě důkazy jiné, viďte?"
"Skutečně objevily. Když se našla mrtvola paní Keppnerové, stála na stolku vedle ní sklenice se zbytkem vody. Rozbor té vody prokázal přítomnost smrtelného jedu a z pitvy vyplynulo, že smrt paní Keppnerové způsobila právě tato látka. Policie si dala dohromady jednu a jednu a logicky usoudila, že paní Keppnerová vypila sklenici vody s jedem."
"A ono to tak nebylo?"
"Zřejmě ne. Pitva totiž také dokázala, že zemřelá pojedla krátce před smrtí kousek koláče."
"A ten koláč byl otrávený?"
"Řekl bych, že musel být," vyjádřil se Ehrengraf opatrně, "protože policejní vyšetřovatelé našli koláč, z něhož jeden klínek chyběl, zabalený do alobalu a zastrčený v mrazáku slečny Weybrightové. A ukázalo se, když ten koláč rozmrazili a chemicky analyzovali, že je otrávený stejným jedem, který způsobil smrt nebohé paní Keppnerové."
Slečna Throopová zamyšleně vzhlédla. Jak se z toho pokusila Leona vykroutit?"

"Popřela, že by ten koláč kdy viděla, a trvala na tom, že jej nepekla."
"No a?"
"Ale zdá se, že byl připraven přesně podle originálního receptu z její knihy, která jde právě do tisku."
"Předpokládám, že teď má ta kuchařka odzvoněno."
"Právě naopak, nakladatel tuším zvýšil tiráž na trojnásobek."
Ehrengraf vzdychl. Já tomu rozumím tak, že slečna Weybrightová si zoufala při pomyšlení, že by ztratila nešťastného pana Bierstedta. Chtěla ho, a kdyby to nemělo být možné, přála si raději jeho smrt. Nechtěla však být za jeho vraždu potrestána ani přijít o nic z toho, co jí mělo připadnout ze závěti. Tím, že jeho smrt svalí na vás, chtěla svůj podíl dokonce ještě zvýšit. Znění poslední vůle by to pravděpodobně neusnadňovalo, ale to jí zřejmě nedošlo, ani to, že když dostane obrazy, získá lví podíl na majetku. V každém případě musela být přímo posedlá myšlenkou, že svého milence zabije a že to odpyká její sokyně."
"Jak se do hry dostala paní Keppnerová?"
"To se nikdy nedozvíme určitě. Byla snad hospodyně do toho záměru zasvěcena po celou dobu? Vystřelila opravdu ty tři osudné rány a pak se ujala falešného svědectví? Nebo vraždu spáchala slečna Weybrightová a využila paní Keppnerové ke svědectví proti vám? Nebo paní Keppnerová viděla něco, co vidět neměla, a pak, když se dopustila křivé výpovědi proti vám, se snažila vydírat slečnu Wey-brightovou? Ať už se věci sběhly jakkoli, slečna Weybrightová si uvědomila, že paní Keppnerová pro ni představuje buď okamžité, nebo perspektivní nebezpečí."
"A tak ji Leona zabila."
"Nebylo to nic těžkého. V tu chvíli jí přišlo vhod, aby paní Keppnerová sehrála roli vražednice. Snad se slečna Weybrightová seznámila s poslední vůlí a uvědomila si, že už má zajištěn větší podíl na majetku a že nemusí dělat vražednici z vás. Kromě toho viděla, že vy nemíníte přiznat vinu nebo se pokusit o nějakou naivní obhajobu. Tím, ze vinu přesunula na mrtvou paní Keppnerovou, zabránila dalšímu vyšetřování, které by mohlo ukazovat jejím směrem."
"Božínku," vydechla Evelyn Throopová, "to tedy zůstává člověku rozum stát, viďte?"
"Zůstává," potvrdil Ehrengraf.
"A Leona půjde před soud?"
"Za vraždu paní Keppnerové."
"A bude odsouzena?"
"Nikdy se nedá říct, co udělá porota," usoudil Ehrengraf. "Proto se také snažím ušetřit své klienty ponižujících procesů."
Chvíli uvažoval. "Okresní státní zástupce může mít k odsouzení dostatek důkazů, ale také nemusí. Do procesu ovšem mohou vyjít najevo důkazy další. Mohou to být i důkazy ve prospěch slečny Weybrightové."
"Bude-li mít správného právníka."
"Advokát může mít často rozhodující význam," připustil Ehrengraf, "ale bojím se, že od muže, kterého obhajobou pověřila slečna Weybrightová, se mnoho dobrého nedočká. Řekl bych, že bude nakonec odsouzena za neúmyslné zabití nebo něco podobného. Pár let pod zámkem a zas bude venku. Možná že ji ta zkušenost obohatí o spoustu nových receptů."
"Chudák Leona," podotkla Evelyn Throopová a delikátně se zachvěla.
"Inu," uzavřel Ehrengraf. " ‚Život je trpký', jak nám připomíná Henley v jedné své básni:

Boháči mají vždy vrch, čelí však výsměchu stáří,
sláva je perla, jíž pod mořem slz dobře se daří.
Láska musí zvadnout či v osamění se tesknotě vzdát.
Zatímco dřímem, smrt se kol krade každou hodinou…
Nechtě mne spát.

"Bohatství, sláva, láska - a přece po tom všem prahneme, viďte? Budu prosit o sto tisíc dolarů, slečno Throopová - ach, vy už máte šek připravený, že?" Přijal jej z jejích rukou, složil a dal do kapsy.
"Málokdy," pravil, "se člověk setká s dámou tak praktickou a přece tak plnou ženské něhy. A půvabu." Chviličku bylo ticho. A potom: "Pane Ehrengrafe? Chtěl byste si prohlédnout i ostatní prostory domu?"
"Velmi rád," odtušil Ehrengraf a trošičku se pousmál, jak míval ve zvyku.